

Saarna 21.1.2018

3. sunnuntai loppiaisesta

Jeesus herättää uskon

Evankeliumi Mark. 1: 29 – 39

Synagogasta he menivät suoraan Simonin ja Andreaksen kotiin. Jaakob ja Johannes olivat mukana. Simonin anoppi makasi kuumeessa, ja hänestä kerrottiin heti Jeesukselle. Jeesus meni hänen luokseen, otti häntä kädestä ja auttoi hänet jalkeille. Kuume lähti naisesta, ja hän alkoi palvella vieraitaan.

Illalla, auringonlaskun jälkeen Jeesuksen luo tuotiin kaikki sairaat ja pahojen henkien vaivaamat. Koko kaupunki oli kerääntynyt oven edustalle. Hän paransi useita erilaisten tautien vaivaamia ja ajoi ulos monia pahoja henkiä. Hän ei antanut henkien puhua, koska ne tunsivat hänet.

Varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, Jeesus nousi ja lähti ulos. Hän meni paikkaan, jossa hän sai olla yksin, ja rukoili siellä. Simon ja hänen toverinsa riensivät etsimään Jeesusta ja löysivät hänet. He sanoivat hänelle: ”Kaikki etsivät sinua.” Mutta Jeesus sanoi: ”Me lähdemme nyt täältä ja menemme naapurikyliin. Minun on saarnattava sielläkin, sitä vartenhan minä täällä olen.” Niin hän lähti ja kiersi kaikkialla Galileassa, saarnasi synagogissa ja karkotti pahoja henkiä.

Saarna

”En enää edes tiedä, mitä rukoilla.”

Pelko, huoli ja tuska ovat kuin synkkä musta viitta. Elämästä katoavat värit, vivahteet ja korulauseet. Rukous muuttuu ensin tuskan huudoksi ja, kun voimat viimein loppuvat, pelkäksi hengähdykseksi Jumalan puoleen.

Kun läheinen ihminen on vakavasti sairas, epätoivon keskellä ei enää edes tiedä mitä rukoilla. Onko itsekästä rukoilla läheisen parantumista, jos elämän jatkuminen tuottaa hänelle suurta tuskaa, mutta itse ei olisi vielä valmis hänestä luopumaan? Onko julmaa rukoilla läheisen kuolemaa? Jos haluaa rukoilla läheiselle parasta, mistä voi tietää, mikä hänelle olisi parasta? Mistä löytyy voima jaksaa päivästä toiseen? Mistä löytää lohduttavat sanat, joilla tukea läheistä? Mistä löytää lohtua itselleen?

Mitä Pietarin mielessä liikkuu, kun anoppi on sairaana? Tuohon aikaan kuume oli usein tappava sairaus. Pelätäänkö anopin kuolevan? Ainakin ihmiset ovat hänestä kovin huolissaan, koska Jeesuksen saapuessa heti ensimmäiseksi kertovat asiasta Jeesukselle.

Millaisten huolien keskellä elävät ne ihmiset, jotka illalla tuovat sairaita läheisiään Jeesuksen luo? Rientävätkö he toiveikkaina luottaen parantumiseen? Vai tulevatko he aran epävarmoina uskaltamatta enää toivoa liikoja?

Auringon laskeuduttua ihmiset tulevat Jeesuksen luo: pelokkaat saadaksesen rohkeutta, toivottomat löytääkseen toivon, sairaat tullakseen terveiksi, jokainen saadaksesen lohdutuksen.

Jeesus parantaa useita sairaita. Parantuneet ja heidän läheisensä iloitsevat ja kiittävät. Huolten ja tuskan viitta on nostettu pois harteilta. Mutta entä he, jotka eivät parannu? Miltä tuntuu jäädä sairauden runtelemaksi? Mikä lohduttaa heitä ja heidän läheisiään?

Eivät tänäänkään kaikki parannu. Samaa syöpää sairastavista, samoja hoitoja saavista, osa parantuu, osa ei. Osa mieleltään sairaista pystyy lääkityksen avulla elämään normaalia elämää, osa ei. Vaikka kuinka läheiset rukoilevat parantumisesta, vain osa sairaista tulee terveeksi. Vaikka kuinka läheiset rukoilevat kärsimysten loppumista, vain osa pääsee pois tuskistaan, osan elämä jatkuu kipujen kanssa taistellen. Mistä löytyy voimaa jaksaa päivästä toiseen? Mistä löytyy lohdutus?

1. lukija (nuori)

Mua kiusattiin koulussa. Se oli sellasta pilkallista ivailua ja tönimistä. Mä aloin pelätä kouluun menemistä. Mun koski mahaan ja mun päätä alko särkee, kun mä ajattelinkin kouluu.

Yhtenä päivänä mä olin taas käytävällä ja porukat alkoi heitellä mua märillä käsipapereilla. Yhtäkkiä kolme meidän luokkalaista tulikin seisomaan mun viereen. Ne sano kovalla äänellä, että 'hei, nyt tää saa loppua'. Kaikki katto ihan hämillään. Ne kolme tyyppiä alkoi puhua siitä, että 'miettikää miltä teistä itestänne tuntuis seisoa siinä keskellä tai jos teille huudeltais'.

Mulle tuli ihan sellanen olo niinku ne kolme tyyppiä olis ollu mun suojelusenkeleitä.

2. lukija (aikuinen)

Meidän nuorimman lapsemme ensimmäiset elinvuodet olivat yhtä kärsimystä koko perheelle, eniten pienokaiselle itselleen. Hänellä oli valtavia kipuja, joiden syytä ei löydetty. Hän huusi tuskissaan emmekä me kyenneet häntä auttamaan. Jatkuva huoli ja pelko lapsesta vei kaikki voimat ja kaiken ilon elämästä. Yksin emme olisi jaksaneet. Muistan yhdenkin lauantai-iltapäivän. Tuudittelin itkevää lasta sylissäni. Kuljin uupuneena huoneesta toiseen. Väsymyksen ja epätoivon kyyneleet valuiivat poskillani. Ovikello soi ja oven takana oli joukko meidän läheisiä. "Nyt on niin, että äiti ja isä lähtevät viettämään vapaailtaa, ja me hoidamme sillä aikaa lapsia", he sanoivat.

Kiitollisina lähdimme puolison kanssa ulos syömään ja elokuviin. Sillä aikaa läheiset hoitivat lapset ja vielä siivosivat kodin ja pesivät pyykitkin.

Vaikka en enää itse jaksanut edes rukoilla, Jumala kuuli huokaukseni. Hän lähetti meille juuri sitä apua, mitä me tarvitsimme.

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, armahtava Isä ja runsaan lohdutuksen Jumala! Hän rohkaisee meitä kaikissa ahdingoissamme, niin että me häneltä saamamme lohdutuksen voimalla jaksamme lohduttaa muita ahdingossa olevia.” (2. Kor. 1: 3 – 4)

Jumala on armahtava ja rohkaiseva lohdutuksen Jumala. Silloinkin kun kaikki ei meni niin kuin itse tahtoisin. Jotenkin ahdistuksen ja tuskan keskellä se unohtuu. Sitä odottaa, että niin kuin Pietarin anopin sairastuessa, noin vain Jeesus tulee, ottaa kädestä ja taas kaikki on hetkessä hyvin. Tai kun minä hetken ajan oikein kovasti rukoilen, kipu on poissa.

Jumala on armahtava ja rohkaiseva lohdutuksen Jumala silloinkin, kun kipu ei heti sammu, kun ahdistus vain jatkuu ja jatkuu, kun elämässä on enemmän tuskan kuin ilon kyneleitä. Silloinkin me saamme Jumalalta voiman jaksaa päivästä toiseen. Hänessä löydämme lohdutuksen. Hän myös käyttää toisia ihmisiä, jotka edes hetkeksi poistavat harteiltamme epätoivon ja tuskan viitan.

Pelkojen ja huolten kanssa saamme kiiruhtaa tai epävarmoin askelin tulla Jeesuksen luo. Uskossa häneen saamme turvallisesti mielin luottaa siihen, että omassa elämässämme ja läheistemme elämässä tapahtuu Jumalan hyvä tahto. Silloinkin kun omat toiveemme eivät toteudu, meillä on varma toivo, että meillä ei ole mitään hätää, meistä pidetään hyvää huolta. Lohdutuksen viitta kietoutuu ympärillemme.

Ja ihmeellisellä tavalla: Jumalan lohdutuksen kokeminen antaa voimaa lohduttaa muita. Pietarin anopin tavoin myös meitä kutsutaan palvelemaan toisia. Jumala armahtaa ja rohkaisee meitä armahtamaan ja rohkaisemaan toisiamme, rukoilemaan toistemme puolesta. Me emme vain kohtaa Jeesusta vaan lähdemme liikkeelle seuraamaan häntä, palvelemaan. Jeesus herättää uskon ja usko saa aikaan halun palvella. Usko kantaa matkalla.

Kun joskus oma usko tuntuu heikolta, silloinkin meitä kantaa kristittyjen yhteinen usko. Nousemme sen tunnustamaan.

Uskontunnustus